

REPUBLICA MOLDOVA
JUDECĂTORIA CHIȘINĂU
SEDIUL CIOCANA

mun. Chișinău, str. Mihail Sadoveanu, nr. 24/1,
Republica Moldova, MD-2044,
tel./fax (+373 22) 333 665; (022) 337 520.
e-mail: jci@justice.md

Sediul specializat în examinarea cauzelor cu privire la activitatea
Judecătorului de instrucție și în materie contravențională

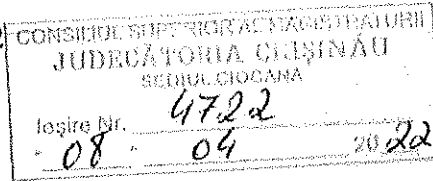

REPUBLIC OF MOLDOVA
THE COURT OF CHISINAU
CIOCANA COURT OFFICE

Chisinau city, Mihail Sadoveanu street, nr. 24/1,
Republic of Moldova, MD-2044,
tel./fax (+373 22) 333 665; (022) 337 520
e-mail: jci@justice.md

The Court Office specialized in the examination of the cases concerning
the activity of the investigative judge and in contravenational matt

" ___ " aprilie 2022

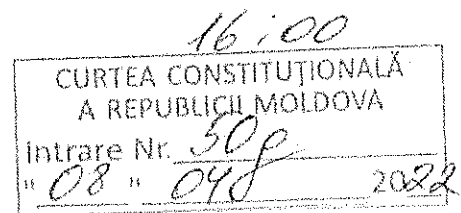
Curtea Constituțională a Republicii Moldova
Mun. Chișinău str. Alexandru Lăpușeanu 28

Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana), Vă expediază spre examinare sesizarea privind excepția de
neconstituționalitate al art. 330² din Codul Penal

Anexă: sesizare privind excepția de neconstituționalitate, încheierea instanței de judecată
nr.10- 666/2022 din 07 aprilie 2022 și materialele relevante din dosar pe 66 file

Constantin Damaschin,
Vicepreședinte interimar al Judecătoriei Chișinău

Grefier: Sorina Burlea
(022) 34-61-14

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA
str. Alexandru Lăpușneanu nr. 28, Chișinău, MD 2004, Republica Moldova

S E S I Z A R E
PRIVIND EXCEPȚIA DE NECONSTITUȚIONALITATE

prezentată în conformitate cu art.135 alin. (1) lit. a) din Constituție

A. Autorul excepției de neconstituționalitate**1. Nume:** EȘANU**2. Prenume:** Adriana**3. Funcția/ocupația:** avocat, Cabinetul Avocatului „EȘANU ADRIANA”**4. Adresa:** mun. Chișinău, str. 31 August 1989, nr.34**5. Telefon:** +

B. Informații pertinente despre cazul dedus judecării instanței de drept comun

La 06 noiembrie 2021, procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Principal, Viorel Postovanu, a început urmărirea penală pe faptul îmbogățirii ilicite comis de către Golea Anatolie, persoană cu funcție de răspundere și cu funcție de demnitate publică din cadrul Serviciului de Protecție și Pază de Stat, infracțiune prevăzută de art.330² alin.(2) Cod penal.

De reținut că, declanșarea urmăririi penale în privința lui Golea Anatolie își are originea în raportul de autosesizare, elaborat în baza materialelor întocmite și prezentate de către Autoritatea Națională de Integritate, urmare a emiterii de către numita autoritate la data de 15 septembrie 2021 a Actului de constatare nr.284/17, potrivit căruia:

„1. Se constată diferența vădită, în mărime de 252 711 (două sute cinci zeci și doi șapte sute unsprezece) lei, între averea dobândită și veniturile obținute de către dl Golea Anatolie, ex-director interimar al Serviciului de Protecție și Pază de Stat și soția acestuia ( ) precum și copii pe parcursul deținerii calității de subiect al declarării averii și intereselor personale, în perioada 01 ianuarie 2012 – 01 august 2016.

2. Se constată existența diferenței substanțiale, în mărime de 940 900 (nouă sute patruzeci nouă sute) lei între averea dobândită și veniturile obținute de către dl Golea Anatolie, ex-director interimar al Serviciului de Protecție și Pază de Stat, precum și de soția acestuia ( ) și copii ( ) pe parcursul deținerii calității de subiect al declarării averii și intereselor personale la data de 06 ianuarie 2017, între perioada 01 august 2016 – 25 iunie 2019, precum și caracterul nejustificat al deținerii acestei averi.

3. Se transmite cauza în instanța de judecată competentă spre examinare în vederea dispunerii confiscării averii nejustificate.

4. Se decede dl Golea Anatolie din dreptul de a exercita o funcție publică sau de demnitate publică pe o perioadă de 3 (trei) ani din data la care averea dl Golea Anatolie va fi constatată, în totalitate sau în parte, ca fiind nejustificată, printr-o hotărâre judecătorească definitivă.

5. Se înscrie dl Golea Anatolie în Registrul de stat al persoanelor care au interdicție de a ocupa o funcție publică sau de demnitate publică, din data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii judecătorești prin care va fi constatată în totalitate sau în parte, ca fiind nejustificată, printr-o hotărâre judecătorească definitivă”.

Actul de constatare nr.284/17 din 15 septembrie 2021, emis de către Autoritatea Națională de Integritate în privința dlui Golea Anatolie a fost contestat la 20 septembrie 2021 în instanța de contencios administrativ.

La data de 03 februarie 2022, lui Golea Anatolie, în prezența apărătorului, i s-a adus la cunoștință Ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț emisă la 01 februarie 2022 de către procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul

Principal, Viorel Postovanu. Tot la aceeași dată, Golea Anatolie a fost pus sub învinuire (imediat după audierea acestuia în calitate de bănuțit), urmare a emiterii Ordonanței de punere sub învinuire din 03 februarie 2022 de către procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Principal, Viorel Postovanu.

Subliniem că tot ceea ce a constatat Autoritatea Națională de Integritate în Actul de constatare nr.284/17 din 15.09.2021 a fost preluat fidel în Ordonanța de punere sub învinuire din 03 februarie 2022, astfel că, Golea Anatolie este acuzat că în perioada de până la 01.08.2016 a obținut și gestionat venituri suplimentare care nu pot fi justificate în mărime de 252 711 lei, iar în perioada 04.08.2016 – 06.01.2017, venituri care nu pot fi justificate în mărime de 940 900 lei, reținându-se la încadrare infracțiunea de îmbogățire ilicită (art.330² alin.(2) Cod penal), fără a se indica date sau informații referitoare la infracțiunea generatoare de venituri deținute ilicit, sfidând în acest mod §108 din Hotărârea Curții Constituționale nr.6 din 16.04.2015.

Mai mult ca atât, Ordonanța de punere sub învinuire din 03 februarie 2022 este similară cu Ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuțit a cet. Golea Anatolie din 01 februarie 2022. Tocmai identitatea de text dintre cele două acte procedurale, ne dovedește că, la caz, atribuirea calității procesuale de învinuit lui Golea Anatolie, nu a fost dictată de existența unor probe suplimentare (concludente și suficiente) celor administrate în baza cărora persoanei i s-a atribuit calitatea de bănuțit, care atestă bănuțiala rezonabilă privind comiterea infracțiunii imputate în sarcina acesteia. Or, întrucât în Ordonanța procurorului în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Principal, Viorel Postovanu din 03 februarie 2022 nu se regăsesc circumstanțe și/sau probe suplimentare celor avute în vedere la momentul emiterii Ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuțit a cet. Golea Anatolie din 01 februarie 2022, apărarea a catalogat faptul emiterii Ordonanței de punere sub învinuire a cet. Golea Anatolie din 03 februarie 2022, drept o activitate arbitrară, formală, fiind într-o disonanță vădită cu exigențele legale instituite de art.255 în coroborare cu art.281 Cod de procedură penală, având menirea de a nu omite termenul de 3 luni de menținere în calitate de bănuțit a cet. Golea Anatolie (art.63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală).

Acuzația deosebit de gravă adusă învinuitului Golea Anatolie (în sensul art.16 alin.(5) raportat la sancțiunea art.330² alin.(2) Cod penal), în coroborare cu formulările defectuoase admise de către procurorul de caz în Ordonanța de punere sub învinuire din 03 februarie 2022 și omisiunile admise la emiterea respectivului act procedural, necorespunderea acestuia cu prevederile art. 281 Cod de procedură penală și cu constatările Curții Constituționale reținute în §27 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 21 din 20 octombrie 2011; §108 din Hotărârea nr.6 din 16.04.2015; §§ 69-70 din Hotărârea nr.29 din 21.09.2021; art.6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale), a ocazionat declanșarea controlului ierarhic superior al Ordonanței de punere sub

învinuire din 03 februarie 2022, care a eșuat lamentabil, dat fiind respingerea plângerii apărării înaintată în ordinea art.299¹ Cod de procedură penală. De aceea, apărarea a fost nevoită să apeleze la controlul judiciar al procedurii prejudiciare.

Deși prezenta cauza se examinează în temeiul art. 313 din Codul de procedură penală la judecătorul de instrucție, apreciez că norma contestată – art.330² Cod penal este aplicabilă speței date.

În acest sens, ne prevalăm de § 16 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 39 din 21 decembrie 2021, în care Curtea a reținut spre examinare în fond o normă incriminatorie, însă cauza era pe rolul judecătorului de instrucție, argumentându-și soluția prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, fapt care este de apreciat.

Astfel, s-a reținut că în cazul *Litschauer v. Republica Moldova* din 13 noiembrie 2018, Curtea Europeană a examinat dacă faptele imputate reclamantului constituiau o infracțiune și dacă definiția infracțiunii a fost suficient de accesibilă și previzibilă, deși instanțele naționale au examinat un demers de aplicare a arestului (§ 29). Aceeași abordare a fost reiterată în cazul *Baraboi și Gabura v. Republica Moldova* din 27 aprilie 2021. La etapa urmării penale se pune în discuție existența unei „bănuieli rezonabile”. Totodată, „bănuială rezonabilă” implică atât un aspect faptic, cât și unul juridic. Cu privire la aspectul juridic, existența unei „bănuieli rezonabile” impune ca faptele reținute să poată fi considerate în mod rezonabil o infracțiune, făcând incidentă o prevedere din legea penală care descrie o conduită infracțională (*Wloch v. Polonia*, 19 octombrie 2000, § 109; *Sabuncu și alții v. Turcia*, 10 noiembrie 2020, §§ 146-147; *Selahattin Demirtaş v. Turcia* [nr. 2] [MC], 22 decembrie 2020, § 317). Pentru că în cauza în care a fost ridicată excepția este contestată legalitatea acuzației înaintate, Curtea a considerat că prevederile criticate pot fi aplicate.

Solicităm Curții Constituționale să nu deraieze de la această abordare și să o mențină și în speța dată. Concretizăm că în fața judecătorului de instrucție se pune în discuție existența unei „bănuieli rezonabile” sub aspect juridic. Problema esențială constă în a aprecia dacă, într-adevăr, faptele imputate sunt susceptibile să cadă sub incidența art. 330² alin.(2) din Codul penal. Această problemă va fi analizată de către judecătorul de instrucție și, prin urmare, norma contestată este aplicabilă în cauza în care am ridicat excepția de neconstituționalitate.

C. Obiectul sesizării

Obiectul prezentei sesizări îl constituie art. 330² din Codul penal, articol care instituie răspunderea pentru îmbogățirea ilicită. Potrivit alin. (1) al acestui articol:

„Deținerea de către o persoană cu funcție de răspundere sau de către o persoană publică, personal sau prin intermediul unor terți, a bunurilor în cazul în care valoarea acestora depășește substanțial mijloacele dobândite și s-a constatat, în baza probelor, că acestea nu aveau cum să fie obținute licit

se pedepsește cu amendă în mărime de la 6000 la 8000 unități convenționale sau cu închisoare de la 3 la 7 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 10 la 15 ani.”

Iar alin. (2) al acestui articol prevede că:

„Aceleași acțiuni săvârșite de o persoană cu funcție de demnitate publică se pedepsesc cu amendă în mărime de la 8000 la 10000 unități convenționale sau cu închisoare de la 7 la 15 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 10 la 15 ani.”

Având în vedere conexiunea dintre aceste două alineate, argumentele avansate în prezenta sesizare se vor axa pe primul alineat, care, de altfel, descrie pretinsa conduită infracțională.

Această dispoziție a servit ca bază pentru formularea învinuirii în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate. Prin urmare, instanța va lua în considerare aceste prevederi la soluționarea cauzei. Așa fiind, suntem îndreptățiți să solicităm verificarea constituționalității normei contestate.

Articolul contestat a fost adoptat în contextul suplinirii arsenalului de luptă împotriva corupției, grație Legii nr. 326 din 23 decembrie 2013 pentru modificarea și completarea unor acte legislative, care a intrat în vigoare la 25 februarie 2014.

Totodată, este de remarcat că acest articol a mai fost contestat în fața Curții Constituționale, însă din perspectiva altor critici de neconstituționalitate (a se vedea sesizarea nr. 60a/2014 și sesizarea nr. 158g/2019). În acest sens, Curtea a pronunțat Hotărârea nr. 6 din 16 aprilie 2015 (revizuită prin Hotărârea privind revizuirea Hotărârii Curții Constituționale nr. 21 din 20 octombrie 2011 privind interpretarea articolului 46 alin. (3) din Constituție și a Hotărârii Curții Constituționale nr. 6 din 16 aprilie 2015 privind controlul constituționalității unor prevederi din Codul penal și din Codul de procedură penală, nr.7 din 10 martie 2022), prin care a recunoscut ca fiind constituționale articolele 98 alin. (2) litera e), 106¹ și 330² din Codul penal.

În această hotărâre, analiza instanței de control constituțional s-a axat, în principal, pe următoarele aspecte:

1) prezumția caracterului licit al dobândirii bunurilor (art. 46 alin. (3) din Constituție);

- 2) prezumția nevinovăției (art. 21 din Constituție);
- 3) principiul neretroactivității legii (art. 22 din Constituție).

În subsecvent, Curtea a emis și o Adresă Parlamentului, în care a notat următoarele:

„(...) Curtea a subliniat că incriminarea faptelor în legile penale, stabilirea pedepsei pentru ele, precum și alte reglementări se întemeiază pe rațiuni de politică penală. Legea penală constituie un ansamblu de reguli juridice, care urmează a fi formulate într-o manieră clară, concisă și precisă.

Examinând prevederile articolului 330² din Codul penal al Republicii Moldova, Curtea constată că redacția acestui articol poate determina unele deficiențe de aplicabilitate.

Curtea menționează că, potrivit normei penale, constituie infracțiune „îmbogățirea ilicită”, deținerea de către o persoană cu funcție de răspundere sau de către o persoană publică, personal sau prin intermediul unor terți, a bunurilor în cazul în care valoarea acestora depășește substanțial mijloacele dobândite și s-a constatat, în baza probelor, că acestea nu aveau cum să fie obținute licit.

Curtea observă că în articolul 330² din Codul penal legiuitorul a utilizat noțiunea de „valoare care depășește substanțial mijloacele dobândite”. În același timp, Curtea constată că legiuitorul în legea penală a reglementat noțiunea de proporții deosebit de mari, proporții mari, daune considerabile și daune esențiale (art. 126 CP), indicând mărimea acestora. Astfel, estimarea bunurilor ca fiind de o valoare care „depășește substanțial” mijloacele dobândite de către subiectul infracțiunii, în lipsa unei cuantificări a proporției, rămâne a fi vagă.

Având în vedere cele elucidate mai sus, Curtea menționează că deficiențele componentei de infracțiune „îmbogățirea ilicită”, cuprinsă la articolul 330² din Codul penal, urmează a fi înlăturate de către legislativ.”

Ulterior, Curtea Constituțională a pronunțat Decizia nr. 131 din 5 decembrie 2019, în care a reținut următoarele:

„19. Curtea relevă că prevederile articolului 330² din Codul penal au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate. Prin Hotărârea nr.6 din 16 aprilie 2015 pentru controlul constituționalității unor prevederi din Codul penal și Codul de procedură penală (confiscarea extinsă și îmbogățirea ilicită) Curtea a recunoscut constituționale prevederile articolului 330² din Codul penal. Totodată, în § 91 al hotărârii respective, Curtea a subliniat că incriminarea faptelor în legile penale, stabilirea pedepsei pentru ele, precum și alte reglementări se întemeiază pe rațiuni de politică penală, iar legea penală constituie un ansamblu de reguli juridice, care urmează a fi formulate într-o manieră clară, concisă și precisă. De asemenea, Curtea a statuat că legiuitorul, prin prisma articolelor 60 alin.(1) și 72 alin.(3) lit.n) din Constituție, dispune de plenitudinea aprecierii situațiilor ce necesită a fi reglementate prin norme legale. Acest drept semnifică posibilitatea de a decide asupra oportunității la adoptarea actului legislativ reieșind din politica penală promovată în interesul general [§102].

20. Odată cu pronunțarea Hotărârii nr.6 din 16 aprilie 2015, Curtea a trimis o Adresă către Parlament, în care a menționat necesitatea înlăturării de către legislativ a deficiențelor din definiția infracțiunii de „îmbogățire ilicită”, cuprinsă la articolul 330² din Codul penal, în vederea reglementării noțiunii de „valoare care depășește substanțial mijloacele dobândite”.

21. Pe 17 iunie 2016, Parlamentul a adoptat Legea nr.133 privind declararea averii și a intereselor personale, scopul acestei legi fiind instituirea măsurilor de prevenire și de combatere

a îmbogățirii nejustificate, a conflictelor de interese, a stărilor de incompatibilitate, precum și a încălcării regimului juridic al restricțiilor și limitărilor.

22. Curtea observă că în articolul 2 din Legea privind declararea averii și a intereselor personale este definită noțiunea de „diferență substanțială”. Astfel, „diferența substanțială” reprezintă o diferență care depășește 20 de salarii medii lunare pe economie între averea dobândită și veniturile obținute de către subiectul declarării împreună cu membrii familiei, concubinul/concubina pe parcursul exercitării mandatelor sau a funcțiilor publice ori de demnitate publică în aceeași perioadă.

23. În acest context, Curtea menționează că sintagma „valoarea acestora depășește substanțial mijloacele dobândite” cuprinsă la articolul 330² din Codul penal este clară și previzibilă și că sensul său poate fi înțeles de orice destinatar, pentru ca să-și poată adapta conduita la exigențele legii.

24. Prin urmare, Curtea menționează că, de vreme ce nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței sale, atât soluția, cât și considerentele menționate în Hotărârea nr.6 din 16 aprilie 2015 referitoare la articolul 330² alin.(1) din Codul penal sunt valabile și în prezenta cauză. (...)”

Prin urmare, în cadrul Deciziei nr. 131 din 5 decembrie 2019 s-a pus în discuție problema previzibilității textului „*valoarea acestora depășește substanțial mijloacele dobândite*” din art. 330² din Codul penal.

Totuși, faptul că anterior Curtea Constituțională a fost sesizată să se pronunțe în privința art. 330² din Codul penal nu poate să constituie un impediment pentru a solicita efectuarea controlului de constituționalitate al acestui articol din perspectiva altor critici de neconstituționalitate.

În asemenea cazuri, Curtea trebuie să verifice dacă sesizarea conține argumente noi sau dacă există circumstanțe de ordin general care să justifice o altă soluție care să conducă la admisibilitate. Pentru consolidarea acestei afirmații facem trimitere la jurisprudența anterioară a Curții Constituționale, în mod special, a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 40 din 8 mai 2018, § 18; Decizia Curții Constituționale nr. 124 din 25 noiembrie 2019, § 17; Decizia Curții Constituționale nr. 25 din 2 martie 2020, § 19; Decizia Curții Constituționale nr. 131 din 19 noiembrie 2020, § 20.

În prezenta sesizare, se invocă critici noi de neconstituționalitate, în privința cărora Curtea nu s-a pronunțat anterior.

D. Argumentarea incidenței unui drept sau a mai multor drepturi din Constituție

În contextul examinării acestei sesizări, considerăm că sunt incidente mai multe articole din Constituție.

Așadar, constatăm incidența art. 1 alin. (3) [care garantează preeminența dreptului], art. 22 [care garantează neretroactivitatea legii] și art. 23 [care garantează calitatea legilor] din Constituție.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit că dispozițiile art. 22 din Constituție garantează, împreună cu prevederile art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, principiul legalității incriminării și a pedepsei penale (*nullum crimen, nulla poena sine lege*). Din acest considerent, vom face apel și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Totodată, Curtea Constituțională a reiterat că, pentru a exclude orice echivoc, textul legislativ trebuie să fie formulat în mod clar și inteligibil, fără dificultăți de ordin sintactic și fără pasaje obscure. În special în materie penală, legislatorul trebuie să fie precis, clar și coerent, așa cum o impune principiul legalității incriminării și a pedepsei, garantat de articolul 22 din Constituție și de articolul 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 49 din 31 mai 2018, § 30; Decizia Curții Constituționale nr. 9 din 23 ianuarie 2019, § 15; Decizia Curții Constituționale nr. 24 din 16 februarie 2021, § 19).

De asemenea, Curtea Europeană a stabilit că articolul 7 din Convenție trebuie să fie interpretat și aplicat astfel încât să se asigure o protecție efectivă împotriva urmăririi penale, condamnării și sancționării arbitrare a persoanei (*Parmak și Bakir v. Turcia*, 3 decembrie 2019, § 57; *Jidic v. România*, 18 februarie 2020, § 76). Pentru a impune o sancțiune, articolul 7 pretinde o legătură de ordin intelectual care permite identificarea cu precizie a unui element de răspundere în conduita autorului infracțiunii (*G.I.E.M. SRL și alții v. Italia [MC]*, 28 iunie 2018, §§ 242 și 246).

Din această perspectivă, testul legalității trebuie făcut ca o primă etapă în contextul analizei prezentei sesizări.

De asemenea, având în vedere faptul că reținerea la încadrare a art. 330² din Codul penal poate genera aplicarea pedepsei amenzii și, respectiv, a pedepsei închisorii, constatăm incidența art. 25 și 49 din Constituție.

Pedeapsa închisorii cade sub incidența art. 25 „Libertatea individuală și siguranța persoanei” din Constituție și a art. 5 „Dreptul la libertate și la siguranță” din Convenția Europeană, pentru că executarea acestei pedepse presupune privarea de libertate a persoanei.

Cu privire la situația amenzilor, Curtea Europeană a menționat că acestea trebuie considerate imixtiuni în dreptul de proprietate al persoanei, pentru că lipsesc persoana vizată de o parte din patrimoniul său, *i.e.* de suma de bani pe care trebuie să o plătească (a se vedea *S.C. Complex Herta Import Export S.R.L. Lipova v. România*, 18 iunie 2013, § 31; *Mamidakis v. Grecia*, 11 ianuarie 2007, § 44).

Având în vedere cele menționate mai sus, constatăm și incidența art. 54 din Constituție, care reglementează principiul proporționalității și care impune autorităților să motiveze deciziile adoptate. Aici menționăm că Parlamentul nu a căutat alte alternative mai puțin intruzive în drepturile fundamentale în lupta împotriva îmbogățirii ilicite. Cu alte cuvinte, nu s-a găsit loc și pentru testul

ingerinței mai puțin restrictive în cazul protecției orizontale a drepturilor fundamentale.

Obligația Parlamentului de a motiva amendamentele la legi rezultă din obligația constituțională generală a autorităților de a-și motiva propriile decizii, care poate fi dedusă din articolul 54 din Constituție și din standardele constituționalismului european, dictate de cultura justificării, în care fiecare exercițiu al puterii trebuie justificat (în acest sens, a se vedea Hotărârea Curții Constituționale nr. 15 din 28 aprilie 2021).

E. Argumentarea pretensei încălcări a unuia sau a mai multor drepturi garantate de Constituție

În Raportul Comisiei de la Veneția privind preeminența dreptului (adoptat la cea de-a 86-a sesiune plenară, 25-26 martie 2011) s-a stabilit:

„47. Parlamentul nu poate deroga de la drepturile fundamentale adoptând texte ambigue de legi. Cetățenii trebuie să se bucure de o protecție juridică esențială în fața statului și instituțiilor sale.”

Curtea Europeană a subliniat în jurisprudența sa că expresia „prevăzută de lege” presupune, între altele, ca legea să întrunească standardul calității, *i.e.* ca aceasta să fie accesibilă și previzibilă (*Rohlena v. Cehia* [MC], 27 ianuarie 2015, § 50; *Vasiliauskas v. Lituania* [MC], 20 octombrie 2015, § 154; *Koprivnikar v. Slovenia*, 24 ianuarie 2017, § 48). De altfel, Curtea notează că și articolul 23 alin. (2) din Constituție implică adoptarea de către legislator a unor legi accesibile, clare și previzibile.

Condiția previzibilității este îndeplinită atunci când justițiabilul poate cunoaște, din chiar textul normei juridice pertinente, iar la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe sau cu ajutorul unor juriști profesioniști, care sunt acțiunile și omisiunile ce-i pot angaja răspunderea penală și care este pedeapsa care îi poate fi aplicată, în cazul încălcării unei norme (a se vedea, *Koprivnikar v. Slovenia*, 24 ianuarie 2017, § 47).

Justițiabilul trebuie să poată ști, pornind de la formularea dispoziției relevante și, după caz, cu ajutorul interpretării ei de către instanțe sau beneficiind de asistență judiciară, ce fapte și omisiuni angajează răspunderea sa penală și ce pedeapsă riscă pentru acestea (*Kafkaris v. Cipru* [MC], § 140). De asemenea, pentru ca legea să îndeplinească cerința previzibilității, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit (*Sissanis v. România*, 25 ianuarie 2007, § 66).

O putere discreționară care nu este delimitată, chiar dacă face obiectul controlului judiciar din punct de vedere formal, nu trece de testul previzibilității. Aceeași concluzie este valabilă și pentru puterea discreționară nelimitată a instanțelor judecătorești (Hotărârea Curții Constituționale nr. 28 din 23 noiembrie 2015, § 61; Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 23 ianuarie 2020, § 46).

Rezultă că, în principiu, nu poate exista o „pedeapsă” în sensul art. 22 din Constituție și art. 7 din Convenție, decât dacă a fost stabilit un element al răspunderii personale a autorului infracțiunii. Într-adevăr, există o corelație între gradul de previzibilitate al unei norme penale și gradul de răspundere personală a autorului infracțiunii.

Potrivit art. 72 alin. (3) lit. n) din Constituție, Parlamentul are competența exclusivă de a reglementa prin lege organică infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora. În virtutea acestei prevederi constituționale, legislatorul este liber să aprecieze, pe lângă pericolul social în funcție de care urmează să stabilească natura juridică a faptei incriminate, și condițiile răspunderii juridice pentru această faptă, sub rezerva justificării alegerilor sale din punct de vedere constituțional (a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 49 din 31 mai 2018, § 39).

Forța motrice pentru adoptarea art. 330² din Codul penal derivă din Convenția ONU împotriva corupției, adoptată la New York la 31 octombrie 2003, ratificată prin Legea Republicii Moldova pentru ratificarea Convenției ONU împotriva corupției, adoptată de Parlamentul Republicii Moldova la 6 iulie 2007.

În acord cu art. 20 al Convenției în cauză: „Sub rezerva Constituției sale și a principiilor fundamentale ale sistemului său juridic (sublinierea ne aparține – n.a.), fiecare stat parte are în vedere să adopte măsurile legislative și alte măsuri care se dovedesc a fi necesare pentru a atribui caracterul de infracțiune, în cazul în care actele au fost săvârșite cu intenție, îmbogățirii ilicite, adică o mărire substanțială a patrimoniului unui agent public pe care acesta n-o poate justifica rezonabil în raport cu veniturile sale legitime”. Acest text convențional nu are, însă, caracter obligatoriu, iar părțile beneficiază de o largă marjă de apreciere sub aspectul implementării sale (a se vedea UNODC, *State of Implementation of the United Nations Convention Against Corruption Law Enforcement and International Cooperation*, ed. a 2-a, United Nations, Viena, octombrie 2017, disponibil online: https://www.unodc.org/documents/treaties/UNCAC/COSP/session7/V.17-04679_E-book.pdf, pp.51-52).

În același timp, incriminarea îmbogățirii ilicite este condiționată de compatibilitatea acesteia cu Constituția și cu principiile fundamentale ale sistemului juridic național.

În cele ce urmează vom argumenta, din perspectiva unor critici noi de neconstituționalitate, că art. 330² din Codul penal sfidează mai multe prevederi din Constituție.

I. Existența unui paralelism legislativ

Atât în cazul art. 243 (spălarea banilor), cât și în cazul art. 330² (îmbogățirea ilicită) din Codul penal trebuie să existe o „infracțiune principală”, o infracțiune anterioară generatoare de venituri ilicite (în acest sens, a se vedea Jorge Guilermo, *Cadrul legislativ din România privind îmbogățirea ilicită*, studiu disponibil online: http://old.mpublic.ro/jurisprudenta/publicatii/imbogatirea_ilicita.pdf, p. 83).

Având în vedere această premisă, trebuie de remarcat că termenul „deținere” se regăsește în conținutul articolelor enunțate. Prin urmare, se atestă un paralelism legislativ. Cei abilitați cu aplicarea legii penale însuși se află în dificultate, fiind puși în situația de a alege între mai multe variante posibile, în lipsa redării clare a normei și, implicit, a regimului sancționator aplicabil.

Așadar, instanțele oscilează în a aplica art. 243 alin. (1) lit. c) din Codul penal (în modalitatea normativă de „deținere” a bunurilor infracționale) și art. 330² din Codul penal, care incriminează deținerea de către o persoană cu funcție de răspundere sau de către o persoană publică, personal sau prin intermediul unor terți, a bunurilor, care nu aveau cum să fie obținute licit.

Legea trebuie să asigure o legătură logico-juridică între dispozițiile pe care le conține și să evite paralelismele legislative, care generează incertitudine și insecuritate juridică. În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative (a se vedea Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 30 ianuarie 2018, § 45).

În ipoteza în care această regulă a fost sfidată, Curtea Constituțională a declarat neconstituționale prevederile criticate (spre exemplu, a se vedea Hotărârea Curții Constituționale nr. 2 din 30 ianuarie 2018, Hotărârea Curții Constituționale nr. 6 din 19 martie 2019).

Pe cale de consecință, suntem îndreptățiți să solicităm Curții Constituționale să aibă aceeași abordare și în cazul de față și să constate că art. 330² (îmbogățirea ilicită) din Codul penal contravine art. 1 alin. (3) și 22 din Constituție.

II. Inadvertențe de formulare a dispoziției art. 330² (îmbogățirea ilicită) din Codul penal

În dispoziția alin. (1) art. 330² din Codul penal, obiectul material sau imaterial al îmbogățirii ilicite este desemnat, *inter alia*, prin următorul text: „s-a constatat, în baza probelor, că acestea (*i.e.* bunurile, care reprezintă acest obiect – n.a.) nu aveau

cum să fie obținute licit” (în acest sens, a se vedea Stati V. *Dezincriminarea îmbogățirii ilicite de către Curtea Constituțională a Ucrainei: lecție pentru Republica Moldova?* În: Актуальные научные исследования в современном мире, Выпуск 4(72), Часть 6, 2021, pp. 34-41).

Pentru comparație, în art. 368² din Codul penal al Ucrainei se recurge la următoarea formulare: „în cazul în care sursa legală de obținere a acestor bunuri nu este confirmată prin probe”. În legătură cu această formulare, comportă interes un fragment din pct. 5 al Hotărârii Curții Constituționale a Ucrainei nr. 1-p/2019 din 26 februarie 2019 (prin această hotărâre, a fost declarat neconstituțional art. 368² din Codul penal al Ucrainei, normă care stabilea răspunderea pentru îmbogățirea ilicită): „Îmbinarea în dispoziția art. 368² din Codul penal al Ucrainei a unor prescripții de fond și a unor prescripții de procedură este inacceptabilă și inadmisibilă, având în vedere că reglementarea procesului de probare în cadrul procedurii penale aparține exclusiv sferei procesuale penale. Prescripțiile legale cu caracter procedural (referitoare la confirmarea sau neconfirmarea prin probe, la prezența sau lipsa dovezii unui anumit fapt) nu pot să reprezinte o parte componentă a normei juridice de incriminare. Or, aceste prescripții se referă nu la fapta subiectului infracțiunii, ci la activitatea procesuală a funcționarilor publici abilitați. Deci, datorită prezenței în art. 368² din Codul penal al Ucrainei a acestei formulări (*i.e.* a formulării „în cazul în care sursa legală de obținere a acestor bunuri nu este confirmată prin probe” – *n.a.*), atât stabilirea în fapta unei persoane a componentei de infracțiune prevăzute de articolul sus-menționat, cât și calificarea juridico-penală a unei astfel de fapte, depinde direct de rezultatele acțiunii sau inacțiunii celui care reprezintă partea acuzării” (*ibidem*).

Prin urmare, textul „s-a constatat, în baza probelor, că acestea nu aveau cum să fie obținute licit” din art. 330² din Codul penal reprezintă prescripții cu caracter procedural (*ibidem*).

Drept confirmare, în § 108 din Hotărârea Curții Constituționale a Republicii Moldova nr. 6 din 16 aprilie 2015 găsim următorul pasaj: „[...] Textul „s-a constatat, în baza probelor, că acestea nu aveau cum să fie obținute licit” indică asupra faptului că sunt necesare dovezi suplimentare, prezentate în modul stabilit de lege de către autoritățile statului, care urmează să demonstreze caracterul ilicit al averii”. Așadar, acest text, folosit în art. 330² din Codul penal, se referă nu la fapta subiectului îmbogățirii ilicite, dar la activitatea reprezentantului autorităților statului, care urmează să demonstreze caracterul ilicit al averii. Constatarea, în baza probelor, că bunurile deținute de făptuitor nu aveau cum să fie obținute licit, reprezintă o activitate a unei alte persoane decât făptuitorul. În context, apare o întrebare deloc neglijabilă: *cum este posibil ca vinovăția subiectului îmbogățirii ilicite să cuprindă activitatea procesuală a unui reprezentant al statului?* (a se vedea Stati V.

Dezincriminarea îmbogățirii ilicite de către Curtea Constituțională a Ucrainei: lecție pentru Republica Moldova? În: Актуальные научные исследования в современном мире, Выпуск 4(72), Часть 6, 2021, pp. 34-41).

Astfel, în primul rând, conștiința subiectului infracțiunilor, prevăzute la art. 330² din Codul penal al Republicii Moldova, nu poate să cuprindă activitatea de constatare, în baza probelor, că bunurile deținute de către subiectul respectiv nu aveau cum să fie obținute licit. Subiectul poate să cunoască doar aceea că bunurile, pe care le deține, au fost obținute licit sau ilicit. Însă, nu este posibil ca subiectul să cunoască ce constatare se va face, în baza probelor, în privința corespunderii legii a obținerii acestor bunuri. În al doilea rând, activitatea de constatare, în baza probelor, că bunurile deținute de făptuitor nu aveau cum să fie obținute licit, nu poate avea un caracter prejudiciabil. Deci, această activitate nu poate caracteriza componența unei infracțiuni (*ibidem*).

Conform alin. (1) art. 51 din Codul penal, „temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită”. Reiese că nicio altă faptă, decât cea săvârșită de făptuitor, nu poate reprezenta temeiul real al răspunderii lui penale. Vinovăția subiectului îmbogățirii ilicite nu are cum să cuprindă activitatea procesuală a unui reprezentant al statului. În mod vădit, această activitate excede cadrul faptei prejudiciabile prevăzute la art. 330² din Codul penal. Ea nu poate forma nici legătură cauzală subiectivă, nici legătură cauzală obiectivă cu fapta subiectului îmbogățirii ilicite. Nu putem face abstracție nici de faptul că activitatea procesuală a reprezentantului statului, consemnată în art. 330² din Codul penal, se realizează *post factum*, după comiterea de către subiect a îmbogățirii ilicite (*ibidem*).

Toate aceste demonstrează că vinovăția făptuitorului nu poate să cuprindă condiția referitoare la obiectul material sau imaterial al îmbogățirii ilicite, descrisă în alin. (1) art. 330² din Codul penal prin sintagma „s-a constatat, în baza probelor, că acestea nu aveau cum să fie obținute licit”. În lipsa acestei condiții, este imposibilă imputarea art. 330² din Codul penal. Or, conform alin. (1) art. 52 din Codul penal, „se consideră componență a infracțiunii *totalitatea* (evid. ns.) semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă”. Așadar, în lipsa unei singure condiții descrise în art. 330² din Codul penal, lipsește totalitatea semnelor, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept îmbogățire ilicită. În consecință, lipsește temeiul aplicării acestui articol (*ibidem*).

Din cele enunțate mai sus, desprindem că textul „și s-a constatat, în baza probelor, că acestea nu aveau cum să fie obținute licit” reprezintă un „corp străin” în art. 330² din Codul penal. O prescripție cu caracter procedural, destinată celui care urmează să aplice acest articol, nu-și are locul într-o normă incriminatoare (*ibidem*).

Subscriem fără rezerve la cele enunțate *supra*. Considerăm că instanța de control constituțional ar trebui să aibă în vedere cele conturate mai sus și, pe cale de consecință, să constate că dispoziția art. 330² din Codul penal este contrară art. 1 alin. (3), art.22 și art.23 alin. (2) din Constituție.

III. Lipsa unei fizionomii distincte

Faptele reunite sub denumirea marginală de îmbogățire ilicită pot să nu aibă o fizionomie distinctă și pot fi privite doar ca realizare a scopului faptei generatoare de venituri ilicite (a se vedea Brînza S., Stati V. *Tratat de drept penal. Partea Specială*. Vol. II, Chișinău, 2015, p. 925).

Din dispoziția art. 330² din Codul penal rezultă că pentru a se dovedi comiterea îmbogățirii ilicite trebuie, mai întâi, să fie probată comiterea faptei generatoare de venituri ilicite. Din acest motiv, cel care comite infracțiunea de îmbogățire ilicită trebuie să răspundă și pentru infracțiunea predicat (principală), pe care a săvârșit-o anterior; cu nuanțarea că, *această ipoteză este valabilă în cazurile când fapta generatoare de venituri ilicite este comisă în proporții mari*, antrenând mărirea substanțială a patrimoniului făptuitorului.* Însă, situația creată sfidează principiul neadmiterii sancționării duble a aceleași fapte (*ne bis in idem*).

În fundamentarea acestei concluzii pot fi extrapolate raționamentele Curții Constituționale ale României din Decizia nr. 418 din 19 iunie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 16 din 8 iunie 2016 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept referitoare la infracțiunea de spălare a banilor.

În pct. 27 din această Decizie se notează următoarele: „(...) dobândirea sau *deținerea*, ce constituie două dintre modalitățile alternative ale elementului material

---

* Aceasta deoarece, vom lua în calcul §§21-23 din Decizia Curții Constituționale privind inadmisibilitatea sesizării nr.158g/2019 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din articolele 330² și 352¹ din Codul penal, potrivit cărora Curtea menționează că sintagma „*valoarea acestora depășește substanțial mijloacele dobândite*” cuprinsă la articolul 330² din Codul penal, trebuie interpretată prin prisma art. 2 din Legea privind declararea averii și a intereselor personale – „*diferența substanțială*” reprezintă o *diferență care depășește 20 de salarii medii lunare pe economie între ...*”. Cu alte cuvinte, cuantificarea barometrului „diferența substanțială” definită în art. 2 din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii și a intereselor personale coincide după conținut cu proporțiile mari, definite astfel de art. 126 alin. (1) din Codul penal al Republicii Moldova, lucru care nu se conciliază principiului coerenței normelor juridice, consacrat în art.3 alin.(1) lit. d) al Legii nr.100 din 22.12.2017 cu privire la actele normative. Este inadmisibilă egalarea noțiunii de „proporții mari” cu cea de „diferență substanțială”.

al infracțiunii de spălare a banilor, reglementată la art. 29 alin. 1) lit. c) din Legea nr. 656/2002, *sunt, în realitate, situații de fapt rezultate, în mod inevitabil, din comiterea infracțiunii din care provin bunurile dobândite sau deținute, și nu acțiuni separate, de sine stătătoare, care să poată fi săvârșite de autorul infracțiunii predicat la un moment ulterior consumării acesteia, pe baza unei rezoluții infracționale distincte*. Așa fiind, prin natura lor, dobândirea și deținerea bunurilor provenite din săvârșirea unor infracțiuni, de către subiectul activ al infracțiunilor în cauză, nu pot fi dissociate de infracțiunile predicat și, prin urmare, nu pot fi analizate ca infracțiuni separate".

Inclusiv din aceste motive, Curtea Constituțională a României a constatat că dispozițiile art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 16 din 8 iunie 2016 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, în ceea ce privește subiectul activ al infracțiunii (pct. 2 din dispozitiv, care stabilea că subiectul activ al infracțiunii de spălare a banilor poate fi și subiect activ al infracțiunii din care provin bunurile), sunt neconstituționale.

Solicităm Curții Constituționale să constate că *art. 330² din Codul penal nu are o fizionomie distinctă și poate fi privită doar ca realizare a scopului faptei generatoare de venituri ilicite*. Acest fapt atrage neconstituționalitatea normei în cauză, ca fiind contrară art. 1 alin. (3), art. 22 din Constituție, art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului (*ne bis in ideam* este încălcat atunci când o persoană ar fi achitată sau condamnată *lato sensu* pentru fapta generatoare de venituri ilicite, iar ulterior s-ar porni urmărirea penală pentru aceeași faptă, conform art. 330² din Codul penal).

IV. Cu privire la faptul că scopul pentru care a fost incriminat art. 330² din Codul penal poate fi realizat prin intermediul altor măsuri mai puțin intruzive

În esență, art. 330² din Codul penal a fost adoptat sub pretextul luptei cu corupția și neadmiterii în circuitul civil (deținerii de către persoane publice a unor bunuri obținute din infracțiuni) a unor bunuri dobândite pe cale infracțională.

Totuși, scopul pentru care au fost incriminate faptele de la art. 330² din Codul penal poate fi realizat prin intermediul altor măsuri mai puțin intruzive pentru drepturile garantate la art. 25 și 49 din Constituție. În particular, este vorba despre varii remedii, printre care aplicarea măsurii de siguranță – confiscarea extinsă, introdusă în Codul penal al Republicii Moldova prin aceeași lege prin care a fost incriminată fapta de îmbogățire ilicită – Legea nr. 326 din 23 decembrie 2013.

Spre exemplu, expertul NORLAM – B. Larsen, a recomandat ca să nu fie inclusă îmbogățirea ilicită în legea penală a Republicii Moldova ca o componentă de infracțiune separată, argumentându-se, printre altele, că „politici fiscale, contabile, corporative și publice, sistemele de salarizare și compensații, linii directoare pentru activitatea externă etc. vor contribui la prevenirea îmbogățirii ilicite a persoanelor cu funcții de răspundere și, totodată, vor face dificil de a ascunde orice încercare de a obține astfel de bunuri” (a se vedea Notă informativă privind unele aspecte legate de „Îmbogățire ilicită” nr. 37/12-o din 26 noiembrie 2012, disponibilă online: http://norlam.md/public/files/docs/2013_docs/Illicit_Enrichment_NORLAM_input_ro.pdf). **O asemenea soluție se aplică în mai multe state în care preeminența dreptului reprezintă, cu adevărat, o valoare fundamentală.**

În afară de politicile fiscale, aplicarea confiscării extinse poate, de asemenea, să contribuie, la fel de eficient, la realizarea scopului pentru care a fost adoptat art. 330² din Codul penal (a se vedea Străteanu F. Considerații privind confiscarea extinsă. În: Caiete de drept penal, 2012, nr. 2, pp. 11-29).

Așadar, există alte instrumente de urmărire a averilor ilicite care să atingă scopul urmărit de art. 330² din Codul penal.

Reieșind din arsenalul legislativ din Republica Moldova, putem deduce că legiuitorul național a urmărit controlarea și sancționarea dobândirii averii în mod ilicit, prin apelarea la varii procedee, precum:

- *mijloace administrative* (obligatia depunerii declarațiilor de avere și interese personale de către subiecții stipulați la art. 3 din Legea nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii și a intereselor personale; efectuarea controlului averii deținute de subiecții declarării, constatarea dacă există o diferență substanțială între veniturile obținute și cheltuielile realizate, pe de o parte, și averea dobândită, pe de altă parte, în timpul exercitării mandatelor sau a funcțiilor publice ori de demnitate publică, constatarea averii nejustificate și adresarea instanței de judecată a cererii în vederea dispunerii confiscării averii nejustificate (art.7 alin.(1) lit. c) din Legea nr.132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate);

- *proceduri fiscale* (verificarea respectării regimului fiscal, inclusiv la sesizarea Autorității Naționale de Integritate în temeiul art.7 alin.(1) lit. d) din Legea nr.132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate);

- *remedii jurisdicționale civile* (Capitolul XXII¹ – Procedura de confiscare a averii nejustificate în folosul statului: art.278¹-278² Cod de procedură civilă), *precum și*

- *remedii juridico-penale* (art.106¹ și art.330² din Codul penal),

fără a trasa niște limite ale intervenției acestor procedee, ceea ce în ansamblu a condus, în special, la subminarea legitimității Autorității Naționale de Integritate, care a fost constituită anume în scop de a exercita controlul averii, precum și de a constata și sancționa încălcările regimului juridic al declarării averii (art.6 lit. a) și

c) din Legea nr.132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate).

De reținut că în cauza în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, față de învinuitul îmbogățirii ilicite, au fost aplicate concomitent trei remedii de sancționare (administrativ, jurisdicțional civil și penal), ceea ce presupune supraevaluarea gradului de pericol social al dobândirii averii în mod ilicit.

Astfel, pentru a preveni și combate eficient îmbogățirea ilicită, accentul nu trebuie plasat asupra eventualei privări de libertate (aici ne referim și la măsurile preventive privative de libertate aplicate nejustificat și selectiv pentru fapte de îmbogățire ilicită instrumentate cu începere din octombrie 2021), **ci trebuie acordată prioritate lipirii făptuitorului de profiturile obținute în mod ilegal** (aceasta fiind, de altfel, tendința europeană în ceea ce privește infracțiunile generatoare de profit (A se vedea: Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană).

Aceeași idee este promovată și în literatura juridică (a se vedea Boles J.F. *Criminalizing the Problem of Unexplained Wealth: Illicit Enrichment Offenses and Human Rights Violations*. În: *Legislation and Public Policy*, 2014, vol. 17, no. 4, pp. 835-880.). Or, pentru a folosi mijloace de intervenție juridico-penale trebuie ca acest mecanism să se constituie ca o *ultima ratio*, în dreptul penal fiind cunoscut și sub numele de principiu al minimei intervenții. În cazul nerespectării acestui principiu, se poate vorbi de un comportament abuziv al statului care folosește dreptul penal într-o manieră disproporționată. Anume acest lucru se atestă în contextul adoptării art. 330² din Codul penal.

În cauza *G.I.E.M. SRL și alții v. Italia*, Marea Cameră a Curții Europene a Drepturilor Omului a recunoscut că proporționalitatea presupune și posibilitatea de a adopta măsuri mai puțin restrictive (§ 301).

Testul măsurilor mai puțin restrictive verifică dacă legislatorul putea adopta măsuri legislative care să realizeze la fel de eficient scopul legitim urmărit și care să limiteze mai puțin dreptul fundamental protejat, în comparație cu măsurile contestate (a se vedea Hotărârea Curții Constituționale nr. 6 din 10 aprilie 2018, § 80; Hotărârea Curții Constituționale nr. 26 din 30 octombrie 2018, § 55).

Dacă autoritățile pot să-și realizeze obiectivele de o manieră mai puțin restrictivă pentru drepturile fundamentale, un eventual eșec de a proceda astfel încalcă drepturile fundamentale în discuție.

Cu alte cuvinte, dacă se stabilește existența unei ingerințe mai puțin restrictive care realizează la fel de bine scopul legitim urmărit de către autorități, judecătorii pot constata încălcarea dreptului fundamental invocat fără a mai trece la testul punerii în balanță a principiilor concurente.

Testul ingerinței mai puțin restrictive este aplicat tot mai des în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

De exemplu, într-o hotărâre pronunțată pe 03 septembrie 2020, *Yordanovi v. Bulgaria*, Curtea a analizat caracterul necesar al condamnării penale a doi frați care aparțineau comunității musulmane turce pentru tentativa de a înființa un partid politic având la bază criteriile religioase. Cei doi frați au organizat o întrunire cu aproximativ o sută de participanți, la care a fost înființat un partid, cu adoptarea statutului său și cu alegerea membrilor organelor sale decizionale. Totuși, Curtea a observat că procedura de înregistrare a partidului politic a cărei înființare a fost decisă nu a fost epuizată. Conform legii bulgare, neepuizarea procedurii presupunea inexistența partidului sau imposibilitatea sa de a se angaja în activitățile corespunzătoare. Prin urmare, rezultatul urmărit de autorități, adică cel de a asigura coexistența pașnică a diferitor grupuri etnice și religioase în Bulgaria, putea fi atins prin intermediul unei proceduri ca cea a refuzului de a admite cererea de înregistrare a partidului politic. Mai exista posibilitatea ca autoritățile să dizolve un partid declarat neconstituțional de către Curtea Constituțională. Așadar, Curtea nu a găsit niciun motiv pentru care, în circumstanțele acestui caz, procedurile penale inițiate în legătură cu tentativa de a înființa un partid politic, care au condus la condamnarea reclamanților, reprezentând astfel un răspuns deosebit de sever din partea autorităților, ar fi fost necesare, în afară de aceste alte mijloace.

Deși această hotărâre este pronunțată într-un context diferit, ea prezintă relevanță, *mutatis mutandis*, și în prezenta cauză.

În pretinsa luptă cu corupția nu pot fi restrânse drepturile fundamentale de o manieră disproporționată, golindu-le de conținut, de esență.

Așadar, Parlamentul nu a argumentat de ce anume pretinsul scop urmărit ar putea fi atins prin adoptarea art. 330² din Codul penal, ci nu prin alte remedii mai puțin intruzive, însă la fel de eficiente și care nu implică cheltuieli mai mari.

Această situație ne consolidează concluzia că art. 330² din Codul penal contravine art. 25 și 49 din Constituție în coroborare cu art. 54 din Constituție.

F. Acte relevante ale Parlamentului

- a) Proiectul legii (nr. 425 din 29 octombrie 2013) pentru modificarea și completarea unor acte legislative.
- b) *Nota informativă* la Proiectul legii (nr. 425 din 29 octombrie 2013) pentru modificarea și completarea unor acte legislative.
- c) Stenogramele ședințelor plenare ale Parlamentului Republicii Moldova din 14 noiembrie 2013 și 23 decembrie 2013.

Aceste acte sunt disponibile pe pagina web a Parlamentului:

<https://www.parlament.md/ProcesulLegislativ/Proiectedeactelegislative/tabid/61/LegislativId/1987/language/en-US/Default.aspx>

G. Declarația și semnătura autorului sesizării

Declar pe propria onoare că informațiile prezentate Curții Constituționale sunt veridice.

*Cu înaltă considerație,
Eșanu Adriana, avocat*

Dosarul nr.10-666/2022
1-22041288-12-10-25032022-1

ÎNCHEIERE

07 aprilie 2022

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sed. Ciocana

Instanța în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
investit cu atribuțiile judecătorului de instrucție

Grefierul

Cu participarea:

Procurorului

Apărătorului petiționarului

În lipsa petiționarului Golea Anatolie

Roman Mazureț
Sorina Burlea

Viorel Postovanu
Adriana Eșanu

judecînd în ședință de judecată închisă, cererea depusă de avocatul Eșanu Adriana, în interesele lui Golea Anatolie cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate în cadrul examinării plîngerii petiționarului împotriva ordonanței de punere sub învinuire din 03.02.2022, emisă de procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Principal, Postovanu Viorel și împotriva ordonanței procurorului, adjunct interimar al procurorului-șef al Procuraturii municipiului Chișinău, Beiu Viorel din 07.03.2022, privind respingerea plîngerii în ordinea controlului ierarhic superior, depusă în temeiul art.313 din Codul de procedură penală,-

a constatat:

La data de 24 martie 2022 în Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana a parvenit spre examinare plîngerea petiționarului Golea Anatolie împotriva ordonanței de punere sub învinuire din 03.02.2022, emisă de procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Principal, Postovanu Viorel și împotriva ordonanței procurorului, adjunct interimar al procurorului-șef al Procuraturii municipiului Chișinău, Beiu Viorel din 07.03.2022, privind respingerea plîngerii în ordinea controlului ierarhic superior, depusă în temeiul art.313 din Codul de procedură penală. Prezenta plîngere a fost repartizată prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor judecătorului Mazureț Roman, ceea ce se confirmă prin fișa de repartizare anexată la materialele dosarului.

În ședința de judecată, avocatul Eșanu Adriana, care acționează în interesele lui Golea Anatolie a depus cerere prin care se solicită realizarea controlului constituționalității art. 330² din Codul Penal RM, articol care stabilește răspunderea pentru îmbogățirea ilicită.

În susținerea cererii sale, avocatul Eșanu Adriana a menționat că, la data de 06 noiembrie 2021, procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Principal, Viorel

Postovanu, a dispus începerea urmăririi penale pe faptul îmbogățirii ilicite comis de către Golea Anatolie, persoană cu funcție de răspundere și cu funcție de demnitate publică din cadrul Serviciului de Protecție și Pază de Stat, infracțiune prevăzută de art.330² alin.(2) Cod penal.

Avocatul Eșanu Adriana a punctat că, declanșarea urmăririi penale în privința lui Golea Anatolie își are originea în raportul de autosesizare, elaborat în baza materialelor întocmite și prezentate de către Autoritatea Națională de Integritate. Astfel, la data de 15 septembrie 2021, de către Autoritatea Națională de Integritate a fost emis Actul de constatare nr.284/17, potrivit căruia, *inter alia*:

„1. Se constată diferența vădită, în mărime de 252 711 (două sute cinci zeci și doi șapte sute unsprezece) lei, între averea dobândită și veniturile obținute de către dl Golea Anatolie, ex-direktor interimar al Serviciului de Protecție și Pază de Stat și soția acestuia, precum și copii pe parcursul deținerii calității de subiect al declarării averii și intereselor personale, în perioada 01 ianuarie 2012 – 01 august 2016.

2. Se constată existența diferenței substanțiale, în mărime de 940 900 (nouă sute patruzeci nouă sute) lei între averea dobândită și veniturile obținute de către dl Golea Anatolie, ex-direktor interimar al Serviciului de Protecție și Pază de Stat, precum și de soția acestuia și copii pe parcursul deținerii calității de subiect al declarării averii și intereselor personale la data de 06 ianuarie 2017, între perioada 01 august 2016 – 25 iunie 2019, precum și caracterul nejustificat al deținerii acestei averi”.

Actul de constatare nr.284/17 din 15 septembrie 2021, emis de către Autoritatea Națională de Integritate în privința dlui Golea Anatolie a fost contestat la 20 septembrie 2021 în instanța de contencios administrativ.

La data de 03 februarie 2022, lui Golea Anatolie, în prezența apărătorului, i s-a adus la cunoștință ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț emisă la 01 februarie 2022, de către procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Principal, Viorel Postovanu. Tot la aceeași dată, Golea Anatolie a fost pus sub învinuire (imediat după audierea acestuia în calitate de bănuț), urmare a emiterii ordonanței de punere sub învinuire din 03 februarie 2022 de către procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Principal, Viorel Postovanu.

Pretinde avocatul petiționarului că, tot ceea ce a constatat Autoritatea Națională de Integritate în Actul de constatare nr.284/17 din 15.09.2021, a fost preluat fidel în ordonanța de punere sub învinuire din 03 februarie 2022, astfel că, Golea Anatolie este acuzat că în perioada de până la 01.08.2016 a obținut și gestionat venituri suplimentare care nu pot fi justificate în mărime de 252 711 lei, iar în perioada 04.08.2016 – 06.01.2017, venituri care nu pot fi justificate în mărime de 940 900 lei, reținându-se la încadrare infracțiunea de îmbogățire ilicită (art.330² alin.(2) Cod penal), fără a se indica date sau informații referitoare la infracțiunea generatoare de venituri deținute ilicit, sfidând în acest mod §108 din Hotărârea Curții Constituționale nr.6 din 16.04.2015.

Avocatul petiționarului a mai subliniat că, ordonanța de punere sub învinuire din 03 februarie 2022, este similară cu ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuț a cet. Golea Anatolie din 01 februarie 2022. Tocmai identitatea de text dintre cele două

acte procedurale, în concepția avocatului petiționarului, ne dovedește că, la caz, atribuirea calității procesuale de învinuit lui Golea Anatolie, nu a fost dictată de existența unor probe suplimentare (concludente și suficiente) celor administrate în baza cărora persoanei i s-a atribuit calitatea de bănuț, care atestă bănuțiala rezonabilă privind comiterea infracțiunii imputate în sarcina acesteia. Or, întrucât în ordonanța procurorului în Procuratura municipiului Chișinău, Oficiul Principal, Viorel Postovanu din 03 februarie 2022, nu se regăsesc circumstanțe și/sau probe suplimentare celor avute în vedere la momentul emiterii ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuț a cet. Golea Anatolie din 01 februarie 2022, apărarea a catalogat faptul emiterii ordonanței de punere sub învinuire a cet. Golea Anatolie din 03 februarie 2022, drept o activitate arbitrară, formală, fiind într-o disonanță vădită cu exigențele legale instituite de art. 255 în coroborare cu art.281 Cod de procedură penală, având menirea de a nu omite termenul de 3 luni de menținere în calitate de bănuț a cet. Golea Anatolie (art.63 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală).

Acuzația deosebit de gravă adusă învinuitului Golea Anatolie (în sensul art.16 alin.(5) raportat la sancțiunea art.330² alin.(2) Cod penal), în coroborare cu formulările defectuoase admise de către procurorul de caz în ordonanța de punere sub învinuire din 03 februarie 2022 și omisiunile admise la emiterea respectivului act procedural, necorespunderea acestuia cu prevederile art. 281 Cod de procedură penală și cu constatările Curții Constituționale reținute în §27 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 21 din 20 octombrie 2011; §108 din Hotărârea nr.6 din 16.04.2015; §§ 69-70 din Hotărârea nr.29 din 21.09.2021; art.6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale), indică avocatul petiționarului, a ocazionat declanșarea controlului ierarhic superior al ordonanței de punere sub învinuire din 03 februarie 2022, care a eșuat lamentabil. De aceea, apărarea a fost nevoită să apeleze la controlul judiciar al procedurii prejudiciare.

În cele din urmă, avocatul petiționarului a invocat că în fața judecătorului de instrucție se pune în discuție existența unei „bănuțeli rezonabile” cu privire la comiterea infracțiunii de îmbogățire ilicită sub aspect juridic. Problema esențială constă în a aprecia dacă, într-adevăr, faptele imputate petiționarului Golea Anatolie sunt susceptibile să cadă sub incidența art. 330² alin.(2) din Codul penal. Această problemă va fi analizată de către judecătorul de instrucție și, prin urmare, consideră avocatul petiționarului, norma contestată este aplicabilă în cauza în care se solicită ridicarea excepției de neconstituționalitate. Or, întrucât art. 330² din Codul penal a servit ca bază pentru formularea acuzației în cauza penală nr. 2021898073, față de Golea Anatolie, judecătorul de instrucție va lua în considerare aceste prevederi la soluționarea cauzei. Deci, este rațională verificarea constituționalității dispoziției art.330² din Codul penal.

Procurorul a lăsat la discreția instanței expunerea asupra cererii de ridicare a excepției de neconstituționalitate.

Aprecierea instanței.

Audiind opinia participanților la proces, studiind sesizarea depusă, materialele cauzei în raport cu prevederile legale care guvernează speța, instanța de judecată

apreciază cererea avocatului ca fiind întemeiată și care urmează a fi admisă, reieșind din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art.7 alin.(3) CPP, în cazul existenței incertitudinii cu privire la constituționalitatea legilor, care urmează a fi aplicate în procesul judecării cauzei, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională pentru a se pronunța asupra constituționalității acestora.

Potrivit art.7 alin.(3¹) CPP, la ridicarea excepției de neconstituționalitate și la sesizarea Curții Constituționale, instanța de judecată nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității normelor contestate cu prevederile Constituției, limitându-se la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

- a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție;
- b) excepția este ridicată de către una dintre părți sau de reprezentantul acesteia ori de către instanța de judecată din oficiu;
- c) prevederile contestate urmează a fi aplicate în procesul judecării cauzei;
- d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

Asemenea reglementări se regăsesc și în Hotărârea Curții Constituționale nr.2 din 09 februarie 2016, pentru interpretarea articolului 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova (excepția de neconstituționalitate), care statuează:

- în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, hotărârilor Parlamentului, decretelor Președintelui Republicii Moldova, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze aflate pe rolul său, instanța de judecată este obligată să sesizeze Curtea Constituțională;

- excepția de neconstituționalitate poate fi ridicată în fața instanței de judecată de către oricare dintre părți sau reprezentantul acesteia, precum și de către instanța de judecată din oficiu;

- sesizarea privind controlul constituționalității unor norme ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze se prezintă direct Curții Constituționale de către judecătorii/completele de judecată din cadrul Curții Supreme de Justiție, curților de apel și judecătoriilor, pe rolul cărora se află cauza;

- judecătorul ordinar nu se pronunță asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

(1) obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție;

(2) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau indică că este ridicată de către instanța de judecată din oficiu;

(3) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;

(4) nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate.

Din conținutul cererii de ridicare a excepției de neconstituționalitate, instanța reține că se cere realizarea controlului constituționalității art.330² din Codul penal.

Referitor la condițiile de admisibilitate a sesizării, instanța de judecată remarcă că, avocatul Eșanu Adriana solicită realizarea controlului constituționalității art.

art.330² din Codul penal, deci a unei dispoziții din lege – Codul penal al Republicii Moldova, în sensul art.72 alin.(3) lit. n) din Constituție. Deci, la caz se întrunește condiția prevăzută la art.135 alin. (1) lit. a) din Constituția Republicii Moldova.

Excepția este ridicată de către avocatul Eșanu Adriana, care acționează în apărarea drepturilor și intereselor lui Golea Anatolie, care este petiționar/învinuit.

De asemenea se reține că, prevederile contestate – art.330² din codul penal, urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei.

Deși prezenta cauza se examinează în temeiul art. 313 din Codul de procedură penală la judecătorul de instrucție, instanța apreciază că norma contestată este aplicabilă cauzei date.

În acest sens, instanța va lua în calcul § 16 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 39 din 21 decembrie 2021, în care Curtea a reținut spre examinare în fond o normă penală, însă cauza era pe rolul judecătorului de instrucție, argumentându-și soluția prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, fapt care este binevenit și lăudabil.

Astfel, s-a reținut că în cazul *Litschauer v. Republica Moldova* din 13 noiembrie 2018, Curtea Europeană a examinat dacă faptele imputate reclamantului constituiau o infracțiune și dacă definiția infracțiunii a fost suficient de accesibilă și previzibilă, deși instanțele naționale au examinat un demers de aplicare a arestului (§ 29). Aceeași abordare a fost reiterată în cazul *Baraboi și Gabura v. Republica Moldova* din 27 aprilie 2021. La etapa urmăririi penale se pune în discuție existența unei „bănuieli rezonabile”. Totodată, „bănuială rezonabilă” implică atât un aspect factual, cât și unul juridic. Cu privire la aspectul juridic, existența unei „bănuieli rezonabile” impune ca faptele reținute să poată fi considerate în mod rezonabil o infracțiune, făcând incidentă o prevedere din legea penală care descrie o conduită infracțională (*Włoch v. Polonia*, 19 octombrie 2000, § 109; *Sabuncu și alții v. Turcia*, 10 noiembrie 2020, §§ 146-147; *Selahattin Demirtaş v. Turcia* [nr. 2] [MC], 22 decembrie 2020, § 317). Pentru că în cauza în care a fost ridicată excepția este contestată legalitatea acuzației înaintate, Curtea a considerat că prevederile criticate pot fi aplicate.

În alt context, instanța remarcă că prevederile art.330² din Codul penal au mai fost contestate, însă din perspectiva altor critici de neconstituționalitate (sesizările nr.60a din 03.12.2014 și nr. 158g din 05.09.2019). În acest sens, Curtea a pronunțat Hotărârea nr. 6 din 16.04.2015, privind controlul constituționalității unor prevederi din Codul penal și Codul de procedură penală (confiscarea extinsă și îmbogățirea ilicită), revizuită prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 7 din 10 martie 2022 și Decizia nr. 131 din 05.12.2019 de inadmisibilitate a sesizării nr.158g/2019 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din articolele 330² și 352¹ din Codul penal.

Totuși, această situație nu poate să constituie un impediment pentru a solicita efectuarea controlului de constituționalitate al unor prevederi din perspectiva altor critici de neconstituționalitate. În asemenea cazuri, Curtea trebuie să verifice dacă sesizarea conține argumente noi sau dacă există circumstanțe de ordin general care să justifice o altă soluție care să conducă la admisibilitate. În susținerea acestei poziții, instanța face trimitere la jurisprudența anterioară a Curții Constituționale, în mod special, la Decizia Curții Constituționale nr. 40 din 8 mai 2018, § 18; Decizia Curții

66

Constituționale nr. 124 din 25 noiembrie 2019, § 17; Decizia Curții Constituționale nr. 25 din 2 martie 2020, § 19; Decizia Curții Constituționale nr. 131 din 19 noiembrie 2020, § 20.

În aceeași ordine de idei, instanța denotă că în sesizarea depusă, s-au invocat critici noi de neconstituționalitate, în privința cărora Curtea Constituțională nu s-a pronunțat anterior.

În cele din urmă, instanța apreciază că în speță sunt întrunite condițiile stabilite de Curtea Constituțională, Hotărîrea Curții Constituționale, nr.2 din 09.02.2016 pentru interpretarea art.135 alin.(1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova precum și de art. 7 din Codul de Procedură Penală.

Reieșind din cele expuse supra, instanța de judecată va dispune admiterea integrală a cererii avocatului Eșanu Adriana formulată în interesele lui Golea Anatolie privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a art. 330² din Codul penal și va dispune sesizarea Curții Constituționale.

Totodată, instanța de judecată va remite în adresa Curții Constituționale prezenta încheiere și sesizarea avocatului Eșanu Adriana.

În contextul celor expuse, conducîndu-mă de prevederile art.7 alin.(3), 20, 342 Cod de procedură penală, Hotărîrea Curții Constituționale nr.2 din 09 februarie 2016, instanța de judecată dispune, -

DISPUNE:

Se admite cererea depusă de avocatul Eșanu Adriana în interesele lui Golea Anatolie privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a art. 330² din Codul penal.

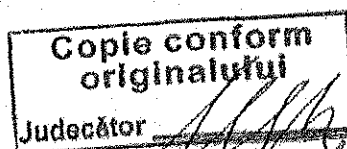
Se sesizează Curtea Constituțională în vederea realizării controlului constituționalității art.330² din Codul penal.

Se remite Curții Constituționale prezenta încheiere, sesizarea avocatului Eșanu Adriana și copia materialelor relevante din dosar.

Se suspendă dezbaterile judiciare în prezenta cauză nr. 10-666/2022 (nr. PIGD 1-22041288-12-10-25032022-1), până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate.

Încheierea nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței
Judecătorul

Roman MAZUREȚ